

Farmareflickan

Man hör ö- ver- allt sam- ma vi- sa, att
lan- det är säm- re än stan, men
den blott kan stä- der- na pri- sa som
in- te vid an- nat är van, för
mig är det ängs- ligt att blic- ka på
skor- ste- nar, gav- lar och hus, ty
jag är en far- ma- re - flic- ka, som
föd- des i gröns- ka och ljus.

När stadsborna gäspa i sängen
förkrympta till själ och till kropp,
då driver jag korna på ängen
och ser huru solen går opp.
Den friskaste luft får jag dricka,
den ljuvaste blomdoft därtill,
ty jag är en farmareflicka,
och byta med ingen jag vill.

Se solen! Ur blodröda skyar
hon sprider sitt himmelska ljus,
och präriens glans sig förnyar
vid vindens melodiska brus.
God morgon, små blommorna nicka,
ur skogen går välljud ibland,
och jag är en farmareflicka
som älskar mitt farmareland.

Vad ville jag göra i staden?
Dess tvång skulle kväva mitt bröst.
Bland blommorna, gräset och bladen
förnimmer jag frihetens röst.
Jag hör den när kullarna skicka
förtrollande ekon var kväll,
ty jag är en farmareflicka,
och frihetens fröjd är mig säll.

Jag har inga stora bekymmer,
jag arbetar, sjunger och ler,
och aldrig mitt hopp från mig rymmer,
ty alltid mot höjden jag ser.
Jag känner till punkt och till pricka
att friden är arbetets lön,
och fritt som en farmareflicka
jag beder var afton min bön.

En gosse jag har, må ni veta,
så vacker och solbränd i hyn.
När vi två tillsammans arbeta,
hurra! Då står glädjen i skyn.
Med hopp vi mot framtiden blicka.
I höst skall han köpa en farm
och trycka sin farmareflicka
som brud, vilken fröjd, till sin barm.

Så lever jag fort mina dagar
och längtar alls icke till stan.
Jag sysslar på fält och i hagar
och sjunger som jag blivit van,
min sång om två ögon som blicka
med strålande kärlek på mig.
I afton jag lyckliga flicka
jag väntar på kyssar ett krig.